

Rok 1913.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCVI. — Wydana i rozesłana dnia 31. grudnia 1913.

Treść: (M 267—269.) 267. Obwieszczenie, dotyczące koncesjonowania elektrycznej wązkotorowej kolejki z Bozen do St. Jakob. — 268. Rozporządzenie, którym zmienia się niektóre postanowienia rozporządzeń Ministerstwa handlu z dnia 10. czerwca 1902 i z dnia 22. grudnia 1906 w sprawie wydawania posyłek pocztowych. — 269. Rozporządzenie, dotyczące zniesienia i zmiany niektórych postanowień rozporządzenia o organizacyi Urzędu patentowego.

267.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 17. grudnia 1913, dotyczące koncesjonowania elektrycznej wązkotorowej kolejki z Bozen do St. Jakob.

C. k. Ministerstwo kolei żelaznych udzieliło na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami gminie miasta Bozen żądanej koncesyi na budowę i utrzymywanie w ruchu elektrycznej wązkotorowej kolejki, odgałęziającej się na placu Walthera w Bozen od linii Bozen—Gries kolejki elektrycznej na obszarze miasta Bozen i okolicy i prowadzącej do granicy miejscowości St. Jakob i Leifers, a to pod warunkami i zastrzeżeniami, określonymi bliżej w dalszym ciągu.

§ 1.

Co do koncesjonowanej kolei żelaznej korzysta koncesjonaryuszka z ulg skarbowych, przewidzianych w artykułach VI. do XII. względnie XXXII., ust. 1., ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149.

§ 2.

Koncesjonaryuszka ma obowiązek ukończenia budowy wspomnianej na wstępie kolei żelaznej najpóźniej w przeciągu roku, licząc od dnia dzisiejszego, oddania gotowej kolei na użytek publiczny i utrzymywania jej w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy złożyć ma koncesjonaryuszka na żądanie Rządu odpowiednią kaucyę w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania można uznać kaucyę tę za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesjonowanej kolei żelaznej nadaje się koncesjonaryuszce prawo wyłączania podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takie same prawo przyzna się koncesjonaryuszce także co do ewentualnej budowy tych kolei dojazdowych, których urządzenie uznałby Rząd za odpowiadające interesowi publicznemu.

§ 4.

O ileby celem budowy koncesjonowanej kolei miano użyć dróg publicznych, winna koncesjona-

ryuszka postarać się o pozwolenie u osób, które są obowiązane do utrzymywania tych dróg, względnie u tych władz i organów, które według obowiązujących ustaw są powołane do udzielania pozwolenia na używanie drogi.

§ 5.

Pod względem budowy koncesyonowanej kolei i ruchu na niej winna koncesyonaryuszka stosować się do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego, do technicznych warunków koncesyjnych, ustanowionych przez Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, o ile one w myśl postanowień rozdziału B ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, mają zastosowanie do kolejek, dalej do ustaw i rozporządzeń, któreby wydano w przyszłości, a wreszcie do zarządzeń Ministerstwa kolei żelaznych i innych władz powołanych.

§ 6.

Cyfra kapitału zakładowego, rzeczywistego i nominalnego podlega zatwierdzeniu Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz rzeczywiście wyłożonych i należycie wykazanych kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei wraz z nabyciem parku wozowego i uposażeniem rezerwy kapitałowej z doliczeniem odsetek interkalarnych, rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy, i rzeczywistej straty na kursie, wynikłej ewentualnie przy gromadzeniu kapitału, nie wolno wliczać w kapitał żadnych dalszych wydatków.

Gdyby po zużyciu zatwierdzonego kapitału zakładowego miano wystawić jeszcze dalsze nowe budowle lub pomnożyć urządzenia ruchu, wówczas można doliczyć odnośnie koszta do kapitału zakładowego, jeżeli Rząd zgodził się na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta te będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy ma być umorzony w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji, zatwierdzonego przez Rząd.

§ 7.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana przyznawać wolną jazdę na kolei podoficerom i ordonansom, będącym w danej chwili w służbie.

Szczegółowe warunki w tym względzie ułożyc należy z właściwymi władzami wojskowymi.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana uwzględnić przy obsadzaniu posad wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§ 8.

Urzędnicy państwowi, funkcyonaryusze i słudzy, jadący koleją z polecenia władz, sprawujących nadzór nad zarządem i ruchem kolei żelaznych, lub dla strzeżenia interesów państwa z tytułu koncesyi lub w sprawach dochodów skarbowych, przewożeni być muszą wraz z swymi pakunkami podróżnymi bezpłatnie, o ile wykażą się certyfikatami urzędowymi, wystawionymi przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych dla legitymacyi.

§ 9.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana przewozić pocztę, tudzież funkcyonaryuszy zarządu poczt i telegrafów wszystkimi pociągami, przewidzianymi w rozkładzie jazdy.

Za te świadczenia oraz za inne usługi na rzecz zakładu pocztowego może koncesyonaryuszka żądać stosownego wynagrodzenia, które będzie oznaczone drogą umowy.

Korespondencye, tyżące się zarządu kolejki a wymieniane między dyrekcją lub kierownictwem przedsiębiorstwa kolejki a jej podwładnymi funkcyonaryuszami lub przez tych ostatnich między sobą, mogą być przewożone przez funkcyonaryuszy przedsiębiorstwa kolejowego.

§ 10.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana postarać się o zaopatrzenie swych funkcyonaryuszy, zajętych przy ruchu kolejowym, na przypadek choroby i na starość i o zaopatrzenie ich rodzin i przystąpić w tym celu do kasy emerytalnej związku austriackich kolei lokalnych, o ileby nie utworzono dla koncesyonowanego przedsiębiorstwa kolejowego własnej kasy emerytalnej, zapewniającej członkom przynajmniej takie same korzyści, względnie wkładającej na koncesyonaryuszkę przynajmniej takie same zobowiązania jak kasa rzeczzonego związku.

Zaopatrzenie to należy przeprowadzić w ten sposób, by koncesyonaryuszka miała obowiązek zgłaszać stałych funkcyonaryuszy z dniem nadania im stałej posady, z reszty zaś funkcyonaryuszy przynajmniej tych, którzy pełnią służbę kierowników wozów, konduktorów, strażników lub sług stacyjnych, przy odpowiednim ich zatrudnieniu, najpóźniej po upływie trzech lat służby, w instytucie pensyjnym związku austriackich kolei lokalnych, względnie w własnej kasie emerytalnej.

Statut utworzyć się mającej ewentualnie kasy emerytalnej oraz każda jego zmiana podlega zatwierdzeniu Rządu.

§ 11.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana dostarczać na żądanie Ministerstwa kolei żelaznych w należytym czasie wykazów statystycznych, potrzebnych do zestawienia rocznej statystyki kolejowej.

§ 12.

Trwanie koncesyi wraz z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei, wypowiedziana w § 9., lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne, oznacza się na sześćdziesiąt (60) lat, licząc od dnia dzisiejszego; po upływie tego czasu gaśnie koncesya.

Rząd może uznać koncesyę za zgasłą także przed upływem rzezonanego czasu, gdyby nie dopełniono określonych w § 2. zobowiązań co do rozpoczęcia i ukończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu, o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl § 11., lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne.

§ 13.

Prawo przepadku na rzecz państwa, unormowane w § 8. ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, nie ma zastosowania do koncesyonowanej kolei żelaznej.

§ 14.

Koncesyonaryuszka nie może odstępować osobom trzecim utrzymywania ruchu na koncesyonowanej kolei żelaznej, wyjąwszy w przypadku wyraźnego zezwolenia ze strony Rządu.

§ 15.

Rząd ma prawo przekonywania się, czy budowa kolei i urządzenia ruchu są w wszystkich częściach wykonane odpowiednio do celu i sumiennie, tudzież ma prawo zarządzić, aby wadom, istniejącym w tym względzie zapobieżono, względnie aby je usunięto.

§ 16.

Rząd zastrzega sobie prawo tej treści, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania jednego z obowiązków, przepisanych w tej koncesyi, w warunkach koncesyjnych lub ustawach, będzie temu zapobiegał środkami, odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności uzna koncesyę za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego.

Forster wlr.

268.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 22. grudnia 1913,

którem zmienia się niektóre postanowienia rozporządzeń Ministerstwa handlu z dnia 10. czerwca 1902, Dz. u. p. Nr. 124. i z dnia 22. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 252, w sprawie wydawania posyłek pocztowych.

Artykuł I.

W § 2. (Doręczanie) otrzymuje punkt I. A, ustęp trzeci, następujący dodatek:

Jeżeli to nie jest możliwe, awizuje się wszystkie równocześnie.

Punkt I. B, liczbą 2. i 3. brzmieć będzie, jak następuje:

2. W składnicach pocztowych, utrzymujących służbę doręczeń. Składnice pocztowe, w których urządzona jest służba doręczeń, mogą doręczać w swym okręgu doręczeń:

- a) posyłki listowe zwyczajne i polecane oraz awiza kolejowe, listy sądowe i inne urzędowe posyłki za rewersem zwrotnym;
- b) listy pieniężne z deklaracją wartości do 100 K;
- c) pakiety bez deklaracji wartości lub z taką deklaracją aż do kwoty 100 K;
- d) kwoty pieniężne na przekazy pocztowe aż do 100 K;
- e) kwoty pieniężne na przekazy wypłaty aż do 100 K;
- f) dokumenty, należące do zleceń pocztowych, jednak najwyżej do kwoty 100 K.

Polecane posyłki, listy pieniężne i pakiety doręcza się także wtedy, jeżeli te przedmioty obciążone są powiżkiem, jednak nie w większej kwocie jak 100 K w poszczególnym przypadku.

Zakres doręczania w powyższych granicach oznacza i ogłasza w sposób odpowiedni dyrekcya poczt i telegrafów osobno dla każdej takiej składnicy pocztowej; zakres ten obejmuje jednak co najmniej posyłki listowe zwyczajne i urzędowe uwiadomienia (awiza) pocztowe o posyłkach pocztowych, których odbiór się poświadcza.

Wyjątkowo można rozszerzyć zakres doręczania jeszcze poza wymienione granice. Rozszerzenie takie zarządza się od przypadku do przypadku i należy je ogłosić.

Zresztą stosuje się postanowienia punktu I. A, ustęp czwarty i piąty.

3. W rozszerzonym miejscowym okręgu doręczeń. Tam, gdzie tego wymagają potrzeby obrotu, może dyrekcya poczt i telegrafów zarządzić doręczanie poza granicami miejscowego okręgu doręczeń (do miejsc bez służby doręczeń przez listonoszów wiejskich lub składnice pocztowe) przez doręczycieli miejscowych (rozszerzony miejscowy okrąg doręczeń); władza ta określa także, jakie przedmioty doręcza się w rozszerzonym miejscowym okręgu doręczeń, i ogłasza w odpowiedni sposób urządzenie służby tego rodzaju.

Punkt III. otrzymuje następujący dodatek:

W okręgu zewnętrznym bez służby doręczeń ma zresztą zakład pocztowy starać się w miarę możliwości o to, aby zwyczajne posyłki listowe i uwiadomienia o innych posyłkach (dochodziły do rąk odbiorców.

W § 4. (Zastrzeżenie odbierania posyłek pocztowych na poczcie) ma punkt I. *A* brzmieć w sposób następujący:

1. Zgłoszenie zastrzeżenia, zakres i należytości.

Punkt I., liczba 2., otrzymuje następujący dodatek:

Zarząd pocztowy może pod tymi samymi warunkami sprawić dla adresatów za zwrotem kosztów osobne książki odbiorcze; okaziciel takiej książki odbiorczej uchodzi za pełnomocnika adresata (§ 3., l. 1.), o ile tenże uprawnienia okaziciela nie ograniczył z góry co do wszystkich lub poszczególnych rodzajów posyłek pocztowych tylko do odbioru uwiadomienia.

Wolno używać książek odbiorczych, sporządzonych przez odbiorcę, muszą one jednak co do formatu i drukowanego wzoru odpowiadać książkom, wystawionym przez urząd.

Punkt I., liczba 5., otrzymuje jako ustęp ostatni następujące postanowienie:

W razie zastrzeżenia odbioru w składnicy pocztowej nie należy uiszczać należytości za schowek lub należytości magazynowej.

Punkt I. *B* odpada.

W § 7. otrzymuje punkt II. następującą osnowę:

W tych przypadkach, w których tylko uwiadomienie doręcza się przez posłańca urzędu pocztowego lub. z wyjątkiem przypadku zastrzeżenia odbioru na poczcie, wydaje się je przez kierownika lub posłańca składnicy pocztowej, musi odbiorca, bez względu na potwierdzenie odbioru samej posyłki (przekazanej kwoty), przepisać w punkcie poprzednim, potwierdzić posłańcowi (kierownikowi) odbiór tego uwiadomienia.

W § 8. (Postępowanie przy wydawaniu posyłek, dowód tożsamości) otrzymuje punkt I., liczba 1., ustęp drugi, następującą osnowę:

W ten sam sposób należy także przy wydawaniu uwiadomień odbiorcy postępować w tych przypadkach, kiedy je doręcza posłaniec urzędu pocztowego; również wolno kierownikowi lub posłańcowi składnicy pocztowej wydać uwiadomienie w razie, jeżeli nie zna odbiorcy, jedynie po dostarczeniu dowodu tożsamości, wyjąwszy ten przypadek, gdy zastrzeżono odbiór na poczcie.

Liczba 2. otrzymuje następujące brzmienie:

2. a) Jeżeli w przypadkach, określonych w liczbie 1., ustęp drugi, wydano uwiadomienia w sposób tamże podany, tudzież jeżeli w razie zastrzeżenia odbioru na poczcie wydano uwiadomienia zgłaszającemu się, wydaje się odbierane przedmioty (posyłki a w obrocie przekazowym kwoty pieniężne) temu, kto się po odbiór zgłosi i odda podpisane imieniem i nazwiskiem odbiorcy uwiadomienie (dowód oddawczy, pocztowy adres przewodni, przekaz pocztowy, przekaz wypłaty). Zakład pocztowy nie ma w tych przypadkach obowiązku badania autentyczności podpisu na uwiadomieniu;

b) jeżeli uwiadomienie doszło do rąk odbiorcy nie w sposób, określony w punkcie I., liczba 1., ustęp drugi, ani też na podstawie zastrzeżenia odbioru na poczcie, wówczas wydaje się odbierane przedmioty (posyłki a w obrocie przekazowym kwoty pieniężne), o ile odbiorca sam nie zgłasza się po odbiór, okazicielowi uwiadomienia, podpisanego imieniem i nazwiskiem odbiorcy, tylko wtedy, jeżeli autentyczność podpisu potwierdzona jest w sposób wiarogodny.

Artykuł II.

Powyższe postanowienia wchodzi w życie; termin wydania książek odbiorczych ogłosi się w sposób odpowiedni.

Schuster wlr.

269.

Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych z dnia 31. grudnia 1913,

dotyczące zniesienia i zmiany niektórych postanowień rozporządzenia o organizacyi Urzędu patentowego.

Artykuł I.

§§ 31. i 33. rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 15. września 1898, Dz. u. p.

Nr. 157, dotyczącego organizacji Urzędu patentowego, znosi się.

Artykuł II.

Moc obowiązującą §§ 21. i 30. rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 15. września 1898, Dz. u. p. Nr. 157, dotyczącego organizacji Urzędu patentowego, w ich dotychczasowym brzmieniu uchyla się; w ich miejsce wstępują następujące postanowienia:

§ 21.

Co do wstąpienia do służby kancelaryjnej w Urzędzie patentowym obowiązują przepisy, doty-

czące nadawania posad urzędników kancelaryjnych w Ministerstwie robót publicznych.

§ 30.

Dla postępowania dyscyplinarnego względem urzędników i służb Urzędu patentowego miarodajne są odnośnie przepisy ogólne.

Artykuł III.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi natychmiast w życie.

Truka wlr.

Oziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24,
także w roku 1914. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słowenskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1914** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzedniemu złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za	4 K 20 h	Rocznik	1871 za	4 K — h	Rocznik	1893 za	6 K — h
"	1850	" 10 " 50 "	"	1872	" 6 " 40 "	"	1894	" 6 " — "
"	1851	" 2 " 60 "	"	1873	" 6 " 60 "	"	1895	" 7 " — "
"	1852	" 5 " 20 "	"	1874	" 4 " 60 "	"	1896	" 7 " — "
"	1853	" 6 " 30 "	"	1875	" 4 " — "	"	1897	" 15 " — "
"	1854	" 8 " 40 "	"	1876	" 3 " — "	"	1898	" 6 " — "
"	1855	" 4 " 70 "	"	1877	" 2 " — "	"	1899	" 10 " — "
"	1856	" 4 " 90 "	"	1878	" 4 " 60 "	"	1900	" 7 " — "
"	1857	" 5 " 70 "	"	1879	" 4 " 60 "	"	1901	" 6 " — "
"	1858	" 4 " 80 "	"	1880	" 4 " 40 "	"	1902	" 7 " 50 "
"	1859	" 4 " — "	"	1881	" 4 " 40 "	"	1903	" 9 " — "
"	1860	" 3 " 40 "	"	1882	" 6 " — "	"	1904	" 5 " — "
"	1861	" 3 " — "	"	1883	" 5 " — "	"	1905	" 6 " — "
"	1862	" 2 " 80 "	"	1884	" 5 " — "	"	1906	" 12 " — "
"	1863	" 2 " 80 "	"	1885	" 3 " 60 "	"	1907	" 13 " — "
"	1864	" 2 " 80 "	"	1886	" 4 " 60 "	"	1908	" 9 " — "
"	1865	" 4 " — "	"	1887	" 5 " — "	"	1909	" 8 " 50 "
"	1866	" 4 " 40 "	"	1888	" 8 " 40 "	"	1910	" 8 " 40 "
"	1867	" 4 " — "	"	1889	" 6 " — "	"	1911	" 7 " — "
"	1868	" 4 " — "	"	1890	" 5 " 40 "	"	1912	" 12 " 50 "
"	1869	" 6 " — "	"	1891	" 6 " — "	"	1913	" 9 " 50 "
"	1870	" 2 " 80 "	"	1892	" 10 " — "			

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które **zagięły** lub doszły w **stanie wadliwym**, należy reklamować najpóźniej w **przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w **przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg I. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy od roku 1849. i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwia się uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materii